

CAPITOLUL 1

În spatele sălii de sport

Era o zi mohorâtă de toamnă și Jill Pole plângea în spatele sălii de sport.

Plângea din cauză că o necăjiseră. Și fiindcă asta n-o să fie o poveste cu elevi, o să vă spun foarte puține despre școala lui Jill, care nu e un subiect plăcut. Era o școală experimentală, pentru băieți și fete deopotrivă, dintre cele care se numeau pe vremuri școli „mixte”; unii spuneau că nu era nici pe departe atât de mixtă pe cât de vraiște era mintea celor care o conduceau. Acești oameni erau de părere că băieților și fetelor trebuia să li se dea voie să facă absolut tot ce voiau. Și, din nefericire, lucrul pe care voiau să-l facă zece-cincisprezece băieți și fete mai mari era să-i necăjească pe ceilalți. Din cauza asta se petreceau tot felul de lucruri – absolut cumplite – care ar fi fost descoperite în oricare dintre școlile obișnuite și căroră li s-ar fi pus capăt într-o jumătate de semestru; însă la școala asta nu era cazul. Și chiar dacă ar fi fost, cei care le făceau nu erau nici dați afară din școală, nici pedepsiți. Directoarea spunea că erau cazuri psihologice interesante, îi chema la ea pe vinovați și stătea de vorbă cu ei ore întregi. Iar dacă știai cum s-o iei pe directoare și ce să-i spui, te pomeneai că ajungeai să i te numeri printre favoriți în loc să pățești ceva.

Iată de ce Jill Pole plângea în ziua aceea mohorâtă de toamnă, pe cărăruia de pământ jilav care ducea din spatele sălii de sport la tufăriș. Și încă nu isprăvisese cu smiorcăiala, când un băiat se ivi pe după colțul sălii de sport fluierând și cu mâinile în buzunare. Și nu lipsi mult să se ciocnească de ea.

— Nu poți să te uiți pe unde mergi? zise Jill Pole.

— Gata, răspunse băiatul, nu-ncepe să...

Apoi se uită la ea și se opri.

— Ce s-a-ntâmplat, Pole, ce-ai pățit? o întrebă el.

Jill se mulțumi să se strâmbe, așa cum faci de obicei când vrei să spui ceva, dar îți dai seama că, dacă deschizi gura, te pui din nou pe plâns.

— Bag seama că tot din cauza *Lor*, ca de obicei, spuse îndârjit băiatul, vârandu-și mâinile și mai adânc în buzunare.

Jill dădu din cap. Nu mai era nevoie să spună nimic, chiar dacă ar fi fost în stare. Știa amândoi.

— Uite ce-i, zise băiatul, n-are rost să fim cu toții...

Era bine intenționat, fără îndoială, dar avea un fel de-a vorbi de ziceai că începe să țină o prelegere. Deodată, Jill își ieși din pepeni (ceea ce e normal să se întâmple dacă te întrerupe cineva din plâns).

— Of, lasă-mă-n pace și vezi-ți de-ale tale, izbucni ea. Te-a chemat cineva aici? Ți-a cerut cineva părerea? Și ce să-ți spun, frumos îți șade să ne spui tuturor ce-ar trebui să facem. Bănuiesc că, după tine, ar trebui să ne gudurăm întruna pe lângă Ei, să le cerșim hatâruri și să le intrăm pe sub piele, cum faci tu.

— Ei, hai! pufni băiatul, așezându-se pe iarba de la marginea tufărișului și ridicându-se imediat, fiindcă era foarte udă.

Spre ghinionul lui, îl chema Eustace Scrubb*, chit că nu era băiat rău.

— Pole! o dojeni el. E corect ce spui? M-ai văzut făcând așa ceva semestrul ăsta? Nu l-am înfruntat pe Carter când cu iepurele? N-am păstrat secretul despre Spivvins – ba chiar sub tortură? Și n-am...

— N-nu știi și nu-mi pasă, suspină Jill.

Scrubb își dădu seama că fata încă nu era în apele ei și avu atâta tact cât să-i dea o bomboană cu mentă. Luă și el una. După câteva clipe, Jill începu să vadă lucrurile mai limpede.

— Îmi pare rău, Scrubb, zise ea repede. N-am fost corectă față de tine. Ai făcut tot ce-ai spus... trimestrul ăsta.

— Atunci șterge-l cu buretele pe ultimul, dacă poți, spuse Eustace. Eram cu totul altfel. Eram... pfui! Un nesuferit fără pereche.

— Drept să-ți spun, cam așa erai, zise Jill.

— Dar nu crezi că m-am schimbat? întrebă Eustace.

— Ba cred, și nu numai eu, răspunse Jill. Toată lumea spune asta. Au observat și *Ei*. Eleanor Blakiston a auzit-o pe Adela Pennyfather vorbind ieri despre asta în vestiar. A zis: „Cineva a pus mâna pe micul Scrubb. Trimestrul ăsta ne-a cam scăpat din mână. Cu prima ocazie, trebuie să-l dăm pe brazdă și pe el.“

Eustace se înfioră. Toți cei de la Școala Experimentală știau ce însemna să te dea *Ei* pe brazdă.

Cei doi copii tăcură o clipă. Stropi mici de apă cădeau de pe frunzele de leandru.

* Nesuferit, antipatic (n. tr.).

— De ce te-ai purtat altfel trimestrul trecut? întrebă Jill după câteva clipe.

— Mi s-au întâmplat o grămadă de lucruri ciudate în vacanță, răspunse Eustace misterios.

— Ce fel de lucruri? vru să știe Jill.

Eustace tăcu vreme îndelungată. În cele din urmă zise:

— Uite ce-i, Pole, și tu, și eu urâm locul ăsta pe cât de mult se poate urî ceva pe lume, corect?

— Eu, în orice caz, răspunse Jill.

— Bun, atunci cred că pot să am încredere-n tine.

— Vai, ce onoare! făcu Jill.

— Da, dar să știi că e un secret cu totul și cu totul nemaipomenit. Auzi, Pole, ia spune, cum stai cu crezutul în una și-alta? Mă gândesc la lucrurile care pe alții i-ar face să râdă.

— N-am avut prilejul, zise Jill, dar probabil c-aș crede.

— M-ai crede dacă ți-aș spune că în vacanță am ieșit din lume... din lumea *asta*?

— N-aș ști despre ce vorbești.

— Bun, atunci să nu ne mai batem capul cu lumile. Dar să zicem că ți-aș spune c-am fost într-un loc unde animalele vorbesc și unde sunt... hm... vrăji și balauri și... mă rog, toate lucrurile pe care le găsești în basme.

Scrubb se simți nespus de stânjenit la rostirea acestor cuvinte și se făcu roșu la față.

— Cum ai ajuns acolo? întrebă Jill.

Se simțea la rîndul ei ciudat de sfioasă.

— În singurul fel cu putință – prin Magie, răspunse Eustace aproape în șoaptă. Eram cu doi veri ai mei. Ne-am trezit pur și simplu... luați pe sus. Ei mai fuseseră acolo.

Dat fiind că începuseră să vorbească în șoaptă, lui Jill îi veni ceva mai ușor să-l creadă. Pe urmă o cuprinse brusc o bănuială cumplită, așa că-i puse în vedere lui Scrubb (cu atâta hotărâre, încât preț de o clipă semănă cu o tigroaică):

— Dacă aflu că ți-ai bătut joc de mine, nu mai vorbesc cu tine niciodată. Dar niciodată.

— Nu-mi bat, zise Eustace. Jur că nu. Jur pe... pe toate cele.

(Când eram eu la școală, s-ar fi spus „Jur pe Biblie“. Numai că Bibliile nu erau văzute cu ochi buni la Școala Experimentală.)

— În regulă, o să te cred, zise Jill.

— Și n-o să spui nimănui?

— Drept cine mă iei?

Îi cuprinse emoția când vorbiră așa. Dar odată spuse lucrurile acelea, când se uită în jur, văzu cerul mohorât de toamnă, auzi picuratul stropilor de pe frunze și se gândi la toată tristețea și dezolarea de la Școala Experimentală (era un trimestru compus din treisprezece săptămâni, din care trecuseră abia două), Jill spuse:

— Dar la ce bun? Nu suntem acolo, ci aici. Și e limpede ca lumina zilei că n-avem cum să ajungem *acolo*. Sau avem?

— La asta mă gândeam și eu, răspunse Eustace. Când ne-am întors din Locul Acela, Cineva a spus că cei doi copii Pevensie (verișorii mei) n-o să se mai poată întoarce acolo. Vezi tu, pentru ei fusese a treia oară. Pesemne că atâta le era porția. Dar despre mine n-a zis că n-aș putea. Și ar fi făcut-o, dacă n-ar fi crezut că m-aș putea întoarce, nu? Știi, nu pot să nu mă-ntreb dacă n-aș putea... dacă n-am putea amândoi ...?

— Adică să facem ceva ca să se-ntâmples povestea aia?
Eustace încuviință din cap.

— De pildă, să desenăm un cerc pe pământ, să scriem înăuntru tot felul de lucruri într-un alfabet ciudat, să intrăm în cerc și să recităm vrăji și descânțece?

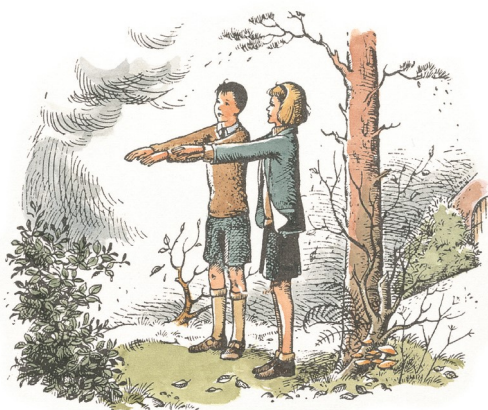
— Păi da, răspunse Eustace după ce căzu pe gânduri o vreme, cred că la așa ceva mă gândeam, chit că n-am făcut-o niciodată. Dar dacă ne punem în cap s-o facem cu adevărat, mi se pare că poveștile astea cu cercuri și alte alea sunt niște bazaconii. Iar lui nu cred că i-ar plăcea. I-am da impresia că vrem să-l convingem să facă anumite lucruri. Când, la drept vorbind, putem doar să-l rugăm.

— Cine e persoana asta de care vorbești atât?

— În Locul Acela i se spune Aslan, răspunse Eustace.

— Ce nume ciudat!

— Nu e nici pe jumătate atât de ciudat ca purtătorul, zise Eustace cu un aer serios. Dar hai să-ncercăm. Nu facem niciun rău dacă-l rugăm. Să stăm în picioare unul lângă altul, așa. Și să ne întindem mâinile în față, cu palmele în jos... cum se făcea pe Insula lui Ramandu...

— Insula cui?

— O să-ți spun altă dată. Și s-ar putea să vrea să stăm cu fața spre răsărit. Ia să vedem, unde-i răsăritul?

— Nu știu, zise Jill.

— Unul dintre lucrurile nemaipomenite la fete e că nu știu niciodată unde sunt punctele cardinale, spuse Eustace.

— Dar nici tu nu știi, se aprinse Jill.

— Ba știu, dar tare-aș vrea să nu mă mai întrerupi. Gata, m-am prins. Țasta e răsăritul, cu fața spre leandri. Bun, ești gata să repeți cuvintele după mine?

— Ce cuvinte? întrebă Jill.

— Cuvintele pe care-o să le rostesc, normal, răspunse Eustace. Hai!

Și începu:

— Aslan, Aslan, Aslan!

— Aslan, Aslan, Aslan, repetă Jill.

— Te rugăm să ne lași în...

Chiar în clipa aceea, din cealaltă parte a sălii de sport se auzi un glas care striga:

— Pole? Da, știu unde e. Dă apă la șoareci în spatele sălii. Vrei să ți-o aduc?

Jill și Eustace se uitară unul la altul, se pitiră sub leandri și începură să urce panta pieptișă și gloduroasă a tufărișului cu o repeziciune de toată lauda. (Date fiind metodele ciudate de predare de la Școala Experimentală, nu prea învățai mare lucru la franceză, matematică, latină sau altele de genul ăsta; în schimb, învățai o mulțime de lucruri despre cum să te faci nevăzut repede și în liniște când te căutau Ei.)

Cam după un minut de urcuș, se opriă cu urechile ciulite și își dădură seama, după zgomotele care se auzeau, că erau urmăriți.

— Măcar dac-am mai găsi poarta descuiată! spuse Scrubb pe când mergeau mai departe, iar Jill încuviință din cap.

Căci mai sus, unde se termina tufărișul, era un zid înalt de piatră, iar în el o poartă pe care puteai să ieși și să ajungi în câmp deschis, pe un teren mlăștinos. Poarta era încuiată aproape întotdeauna. Dar se mai întâmplase să rămână de câteva ori descuiată – sau poate că doar o dată. Și totuși, imaginați-vă în ce fel îi făcea simpla amintire a acelei singure dăți pe oameni să spere și să încerce ușa întruna; căci dacă se întâmpla să ai noroc și s-o găsești descuiată, ți se oferea minunatul prilej de-a o șterge de la școală fără să fii văzut.

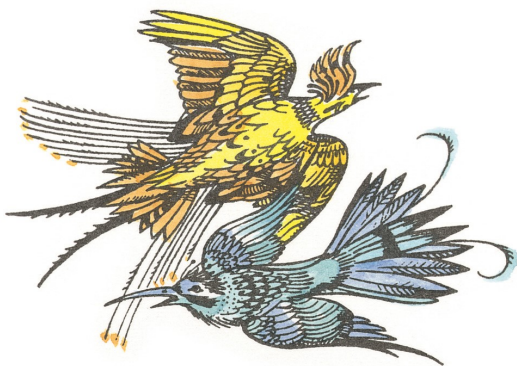
Încinși și murdari de la cât merseseră aplecați pe sub leandri, Jill și Eustace ajunseră aproape cu limba scoasă la zid. În fața lor se vedea poarta, încuiată, ca de obicei, fără îndoială.

— Sunt sigur că-ncerc de pomană, spuse Eustace, cu mâna pe clanță, după care strigă „Oho, să fiu al naibii!“, când văzu că, apăsând pe clanță, poarta se deschise.

Cu o clipă mai devreme, amândoi avuseseră de gând să iasă pe poartă cu viteza gândului, dacă dădea norocul peste ei și n-o găseau încuiată. Însă când ușa se deschise de-adevăratelea, încremeniră amândoi. Fiindcă ce văzură nu semăna câtuși de puțin cu ceea ce așteptau.

Se așteptaseră să vadă panta mohorâtă și plină de buruieni a mlaștinii urcând tot mai mult, până la întâlnirea cu cerul posomorât al toamnei. În loc de asta, îi întâmpină un soare care strălucea orbitor și care se revărsa

pe poartă așa cum se revarsă lumina unei zile de iunie când deschizi ușa garajului. Sub strălucirea lui, stropii de apă de pe iarbă sclipeau ca niște mărgele, iar fața murdară și mânjită de lacrimi a lui Jill se vedea ca ziua în amiaza mare. Soarele acesta venea dintr-o lume care arăta fără doar și poate neobișnuit – atâta cât vedeau cei doi din ea. Observară iarba moale, mai mătăsoasă și mai strălucitoare decât o văzuse Jill vreodată, cerul albastru și, plimbându-se încolo și încioace, niște lucruri atât de viu colorate, încât ar fi putut să fie niște giuvaiere sau niște fluturi uriași.

Deși tânjise cu tot sufletul după așa ceva, lui Jill i se făcu frică. Se uită la Scrubb și văzu pe chipul lui că și el se temea.

— Hai, Pole, spuse el cu răsuflarea tăiată.

— Putem să ne-ntoarcem? E sigur? întrebă Jill.

În clipa aceea se auzi un glas răstindu-se din spatele lor – un glas meschin și răutăcios.

— Uite ce-i, Pole, cârâi el. Toată lumea știe că ești acolo. Hai, fă-te-ncoa'.

Era glasul lui Edith Jackle, care nu era una din grupul Lor, ci doar le ținea isonul și li se vâră pe sub piele.

— Repede! zise Scrubb. Ține. Dă-mi mâna. N-avem voie să ne despărțim.

Și înainte ca Jill să-și dea seama ce se întâmplă, Scrubb o prinse de mână și o trase pe poartă, părăsind școala, Anglia și întreaga noastră lume pentru a ajunge în schimb în Locul Acela.

Glasul lui Edith Jackle se opri la fel de brusc ca sunetul unui radio pe care-l închizi. Pe dată în jurul lor începu să se audă un cu totul alt fel de sunet. Venea dinspre lucrurile viu colorate de deasupra, care se dovediră a fi păsări. Făceau un tărahoi în toată regula, dar semăna mai degrabă cu muzica – o muzică destul de evoluată, pe care n-o înțelegeai foarte bine când o ascuți pentru prima dată – decât cu felul cum cântă păsărelele în lumea noastră. Și totuși, dincolo de cântecele acelea domnea o tăcere deplină. Iar tăcerea, împletită cu prospețimea aerului, o făcu pe Jill să creadă că erau în vârful unui munte foarte înalt.

Scrubb o ținea mai departe de mână și înaintau amândoi, uitându-se cu băgare de seamă în jur. Jill văzu niște copaci uriași, asemănători unor cedri, dar mai mari, crescând în toate direcțiile. Cum însă nu se ridicau unul lângă altul, iar sub ei nu se deslușeau niciun fel de tufe, cine mergea pe acolo vedea până hăt departe în stânga și-n dreapta. Și lucrurile arătau la fel cât vedea Jill cu ochii – iarbă moale, păsări vioaie, cu pene galbene, albastre ca ale libelulelor sau în toate culorile curcubeului, umbre albastrii și pustietate. Nu se simțea nicio adiere de vânt în aerul proaspăt și răcoros. Era o pădure părăsită cu totul.